

Arrest

nr. 245 372 van 2 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. L'HEDIM
Edouard Kufferathlaan 24
1020 LAKEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juli 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HEYVAERT, die *loco* advocaat A. L'HEDIM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 7 december 2018 een aanvraag in om te worden toegelaten tot verblijf in de hoedanigheid van student. Op 6 juni 2019 werd beslist tot afgifte van een A-kaart, geldig tot 31 oktober 2019.

1.2. Op 6 januari 2020 weigerde de verwerende partij de aanvraag tot verlenging van haar verblijfskaart.

1.3. Op 10 juni 2020 werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN.

Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Overwegende dat de genaamde [...] gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren

REDEN VAN BESLISSING :

*61 § 2. De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:
2° wanneer zij geen bewijs meer aanbrengt dat zij over voldoende middelen van bestaan beschikt:*

Overwegende dat betrokkene op 22.05.2019 werd gemachtigd om studies bachelor in het boekhouden aan EPFC te Brussel aan te vatten;

Overwegende dat betrokkene bij haar aanvraag om een verlenging van de verblijfskaart op basis van studies tijdens het academiejaar 2018-2019 een bijlage 32 overmaakte, getekend op 12/03/2019 door de genaamde H.A. van Belgische nationaliteit (broer van de student), maar dat deze niet kon worden aanvaard, aangezien de garant niet voldoende solvabel was op dat moment

Voor het academiejaar 2018-2019 diende de garant immers over 2220,82 euro per maand te beschikken (1.254,82 euro voorpersoonlijke behoeften, 666 euro voor de kosten van een student en 150 euro voor ieder bijkomend persoon ten laste) ; dat uit de overgemaakte loonfiches en het uittreksel uit de personenbelasting bleek dat de garant onvoldoende verdiende

Overwegende dat dit op 14.11.2019 werd meegedeeld aan de student, dat ze hiermee ook de kans kreeg om ofwel een aanvullend inkomen van de garant te bewijzen, ofwel een nieuwe garant te zoeken, maar dat ze geen van beiden heeft gedaan, waardoor er op 06.01.2019 een weigering van verlenging van de aanvraag volgde;

Overwegende dat betrokkene klacht indiende bij de Federale ombudsman tegen deze beslissing tot weigering, maar dat de ombudsdienst per mail op 09.04.2020 aan de Dienst Vreemdelingenzaken liet weten liet weten dat de beslissing correct was en niet te betwisten viel

Overwegende dat betrokkene bijgevolg niet meer voldoet aan de voorwaarden voor een verlenging van haar verblijf als studenten dat haar verblijfskaart verstreken is sinds 31.10.2019

Betrokkene blijkt samen te wonen met haar Belgische broer op hetzelfde adres. Er wordt niet aangetoond dat er sprake is vaneen meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie (more than normal emotional ties) zodat een schending van een gezins- en familieleven in de zin van art.8 EVRM niet kan blijken. Betrokkene woonde voor haar komst naar België jarenlang in het thuisland gescheiden van haar broer. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

“(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs;

Erreur manifeste d'appréciation et excès de pouvoir ;

Violation du principe général de bonne administration et de proportionnalité ;

Violation du principe de proportionnalité entre les effets de la mesure sur le requérant et le but poursuivi par celle-ci :

Violation de l'article 8 de la CEDH et de l'article 22 de la Constitution; des articles 23, 24 du Pacte international relatif aux droits civils et politiques :

En ce que :

La partie adverse motive la décision querellée comme suit :

- VOIR PIECE 1 -

Alors que :

*Défaut de motivation et violation de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs :

Dans son analyse de la demande de régularisation de séjour du requérant, la partie adverse a manifestement tenu pour établis des faits qui ne correspondent pas à la réalité et, d'autre part, adonné des faits existant une interprétation manifestement erronée ;

IL est de jurisprudence administrative constante (voir, notamment : C.E., arrêts n° 97.866 du 13 juillet 2001 et 101.283 du 29 novembre 2001) que si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la partie requérante, elle comporte, néanmoins, l'obligation d'informer la partie requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué et ce, aux termes d'une motivation qui réponde, fût-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé ;

Cette même jurisprudence enseigne également que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet ;

Sur ce dernier point, le Conseil du Contentieux des Etrangers rappelle régulièrement que le contrôle de légalité qu'il lui incombe de réaliser dans le cadre des recours qui lui sont soumis consiste, notamment, à vérifier si l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné des dits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (cfr. dans le même sens, RvSt, n°101.624, 7décembre 2001 et C.E., n°147.344, 6 juillet 2005) ;

En l'espèce, la partie adverse n'a pas pris en considération la situation personnelle de la requérante avant de prendre la décision attaquée ;

Il est important de rappeler tout d'abord que l'Office des étrangers n'est pas tenu de délivrer automatiquement un ordre de quitter le territoire au cas où un séjour étudiant est retiré ou non renouvelé;

En tout état de cause, l'administration doit tenir compte de la situation personnelle de l'étranger avant de prendre une mesure d'éloignement à son égard. Le Conseil d'Etat a rappelé dans un arrêt n° 240.393 du 11 janvier 2018 que si la loi du 15 décembre 1980 permet à l'Office des Etrangers de donner un ordre de quitter le territoire dans certains cas à des étudiants, il « reste tenu de prendre en considération, lors de la prise d'une décision l'éloignement, de la vie privée et familiale de l'étranger conformément à l'article 74/13 de la même loi, ainsi qu'à l'article 8 de la CEDH et effectuer une mise en balance des intérêts en présence » ;

En l'espèce, le frère de la requérante, Monsieur H.A. prend toujours en charge sur le plan financier la requérante, il est donc faux d'indiquer comme le fait la partie adverse qu'il n'y a pas une relation de dépendance effective entre ce dernier et la requérante ;

Cette relation de dépendance financière est évidemment connue de la partie adverse dans la mesure où précisément le séjour étudiant de la requérante lui avait été accordé en raison de la prise en charge de la requérante par Monsieur H.A. :

La partie adverse ne fait aucunement mention dans la décision attaquée de cette relation de dépendance financière qui existe entre la requérante et son frère Monsieur H.A. de nationalité belge se faisant elle a évidemment manqué à son devoir de motivation de la décision attaquée ;

Aussi, Pacte querellé contrevient à la loi du 21 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, pris de l'excès de pouvoir, de la motivation absente ou insuffisante ;

* L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme protège le droit de l'individu au respect de sa vie privée et familiale. Le paragraphe 2 de cette disposition n'admet d'ingérence dans ce droit qu'à trois conditions cumulatives. L'ingérence doit être prévue par la loi, elle doit être conforme aux buts légitimes définis par ce paragraphe et doit être nécessaire dans une société démocratique. Cette dernière exigence signifie que la mesure doit être justifiée par un besoin social impérieux et notamment proportionnée au but légitime poursuivi (Cour.Eu.DH.13/07/1995, n°84 p.277, CE n°61.972, 25/09/1996, RDE, 1996, p.755) ;

L'article 8 protège le droit de tout être humain de vivre ses relations affectives, sexuelles et familiales dans le respect de sa liberté, sa dignité et de sa responsabilité (JT Renchon « La convention européenne et la régulation des relations affectives et familiales dans une société démocratique » in mise en oeuvre interne de la convention européenne des droits de l'homme du jeune barreau de Bruxelles 1994 p.92) ;

L'article 8§2 de la CEDH n'admet d'ingérence de l'autorité dans ce droit qu'à la condition que cette ingérence soit prévue par la loi, et qu'elle constitue une mesure qui dans un état démocratique est nécessaire à la sauvegarde des but légitimes définis, à savoir, notamment, la défense de l'ordre public;

Cette dernière exigence signifie que la mesure doit être justifiée par un besoins social impérieux et proportionné au but légitime poursuivi (Cour Eur.DH, 13/07/1995, RDE, 1995, n°1995, n°84,p.277, CI n°61.972, 25/09/1996 RDE 1996 p.755) ;

Le Conseil du Contentieux des Etrangers rappelle cependant souvent que la jurisprudence de la Cour a, à diverses occasions, considéré que cette disposition ne garantissait pas, en tant que tel, le droit pour une personne de pénétrer et de s'établir dans un pays dont elle n'est pas ressortissante ;

L'acte attaqué constitue manifestement une ingérence de la partie adverse dans la vie privée et familiale de la partie requérante, laquelle est incompatible avec l'article 8, §2 C.E.D.H précité ;

Aucun des buts légitimes rappelés dans l'article précité ne peut raisonnablement justifier une ingérence dans le droit de la requérante au respect de sa vie familiale avec son frère de nationalité belge ;

Que la partie adverse viole donc les droits subjectifs du requérant découlant de l'article 8 de la C.E.D.H et qu'elle exerce dès lors un excès de pouvoir et une ingérence disproportionnée ;

Le même raisonnement s'applique à l'article 22 de la Constitution, lequel prévoit que le droit au respect de sa vie privée et familiale est garanti ;

Concernant la mise en balance, dans les motifs de sa décision, des éléments de la vie privée et familiale de la requérante dont le fait qu'elle a en Belgique un membre de sa famille, à savoir son frère ;

La partie adverse a à cet égard non seulement manqué à son devoir d'effectuer un contrôle de proportionnalité mais a également violé le principe de proportionnalité entre les effets de la mesure sur le requérant et le but poursuivi par celle-ci, et ce conformément à l'article 8 de la CEDH ;

La partie adverse n'a manifestement pas effectué une correcte mise en balance ;

En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./Finlande, § 150).

La notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire 1 C.E. 16 mars 1999, d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29).

L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

Dans son arrêt n°60 655 du 29 avril 2011, le Conseil du Contentieux des Etrangers a précisé que :

(...), le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

S'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Le droit au respect de la vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu. Il peut en effet être circonscrit par les Etats dans les limites énoncées au paragraphe précité. Ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit

nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

En matière d'immigration, la Cour EDH a, dans les deux hypothèses susmentionnées, rappelé, à diverses occasions, que la CEDH ne garantissait, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un Etat dont il n'est pas ressortissant (Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 23 ; Cour EDH 26 mars 1992, Beldjoudi/France, § 74 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaqim/Belgique, § 43). L'article 8 de la CEDH ne peut davantage s'interpréter comme comportant, pour un Etat, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays (Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'Etat d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux (Cour EDH 12 octobre 2006, Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga/Belgique, § 81 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaqim/Belgique, § 43 ; Cour EDH 28 mai 1985, Abdulaziz, Cabales et Balkandali/Royaume-Uni, § 67). L'Etat est dès lors habilité à fixer des conditions à cet effet.

Aussi, la décision attaquée n'a manifestement pas pris en compte les conséquences néfastes provoquées par la décision attaquée ;"

2.2. Verweerder repliceert op verzoeksters middel als volgt:

"In een enig middel wordt de schending aangehaald van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de manifeste appreciatiefout, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 EVRM, artikel 22 van de Grondwet en van de artikelen 23 en 24 van het BUPO.

Verzoekende partij stelt dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie. Zij stelt dat zij ten laste wordt genomen door haar broer en dat zij dus financieel afhankelijk is van zijn broer. Er werd ten onrechte gesteld dat er geen sprake is van een bijkomende afhankelijkheid tussen verzoekster en haar broer.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bijlage 13 werd bij toepassing van artikel 61, § 2, 2° van de vreemdelingenwet genomen. Dit artikel stelt:

"De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten: (...) 2° wanneer hij geen bewijs meer aanbrengt dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt; (...)"

Hieruit blijkt derhalve dat een vreemdeling die in België wenst te studeren een bewijs dient te verstrekken van voldoende bestaansmiddelen. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoekster dit bewijs niet levert. Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat door verzoekster een bijlage 32, ondertekend op 12.03.2019, wordt voorgelegd ter staving van het bewijs van voldoende door een Belgische garant en dat de loonfiches van de garant aantonen dat hij niet voldoende solvabel kan worden bevonden.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

Voor het academiejaar 2018-2019 diende de garant immers over 2220,82 euro per maand te beschikken (1.254,82 euro voor persoonlijke behoeften, 666 euro voor de kosten van een student en 150 euro voor ieder bijkomend persoon ten laste);

dat uit de overgemaakte loonfiches en het uittreksel uit de personenbelasting bleek dat de garant onvoldoende verdiende.

Overwegende dat dit op 14.11.2019 werd meegedeeld aan de student, dat ze hiermee ook de kans kreeg om ofwel een aanvullend inkomen van de garant te bewijzen, ofwel een nieuwe garant te zoeken, maar dat ze geen van beiden heeft gedaan, waardoor er op 06.01.2019 een weigering van verlenging van de aanvraag volgde;

Overwegende dat betrokkene klacht indiende bij de Federale ombudsman tegen deze beslissing tot weigering, maar dat de ombudsdienst per mail op 09.04.2020 aan de Dienst Vreemdelingenzaken liet weten liet weten dat de beslissing correct was en niet te betwisten viel

Overwegende dat betrokkene bijgevolg niet meer voldoet aan de voorwaarden voor een verlenging van haar verblijf als student en dat haar verblijfskaart verstreken is sinds 31.10.2019.

Er kan alleen maar vastgesteld worden dat verzoekster de voormelde motieven van de bestreden beslissing niet betwist en dat zij enkel stelt dat er wel degelijk sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheid tussen haarzelf en de referentiepersoon (haar broer).

In analogie van het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt:

“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...]

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, 32).

Een financiële afhankelijkheid vanuit het land van herkomst met de broer/referentiepersoon wordt niet aangetoond. Bovendien wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom in casu een bijzondere band van afhankelijkheid niet blijkt:

“Betrokkene blijkt samen te wonen met haar Belgische broer op hetzelfde adres. Er wordt niet aangetoond dat er sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie (more than normal emotional ties) zodat een schending van een gezins- en familieleven in de zin van art.8 EVRM niet kan blijken. Betrokkene woonde voor haar komst naar België jarenlang in het thuisland gescheiden van haar broer. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.”

Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat de voormelde motivering onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Bovendien werd in de bestreden beslissing ook geoordeeld dat de broer/garant van verzoekster niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekster ten laste te nemen zodat dit ook de financiële afhankelijkheid tegenspreekt. Bovendien toont verzoekster niet aan afhankelijk te zijn van de referentiepersoon in de zin dat zij jarenlang in Marokko heeft geleefd, gescheiden van haar broer, en dat niet blijkt dat zij daartoe niet opnieuw in staat zou zijn.

De door verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Het bestreden bevel vermeldt duidelijk dat het werd genomen in toepassing van artikel 61, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel bepaalt:

“De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

(...)

2° wanneer hij geen bewijs meer aanbrengt dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt; (...).”

Aldus blijkt derhalve dat een vreemdeling die in België wenst te studeren een bewijs dient te verstrekken van voldoende bestaansmiddelen. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoekster dit bewijs niet levert. Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat door verzoekster een bijlage 32, ondertekend op 12 maart 2019, wordt voorgelegd ter staving van het bewijs door een Belgische garant en dat de loonfiches van de garant aantonen dat hij niet voldoende solvabel kan worden bevonden.

De bestreden beslissing motiveert:

(...)

Voor het academiejaar 2018-2019 diende de garant immers over 2220,82 euro per maand te beschikken (1.254,82 euro voor persoonlijke behoeften, 666 euro voor de kosten van een student en 150 euro voor ieder bijkomend persoon ten laste); dat uit de overgemaakte loonfiches en het uittreksel uit de personenbelasting bleek dat de garant onvoldoende verdiende.

Overwegende dat dit op 14.11.2019 werd meegedeeld aan de student, dat ze hiermee ook de kans kreeg om ofwel een aanvullend inkomen van de garant te bewijzen, ofwel een nieuwe garant te zoeken, maar dat ze geen van beiden heeft gedaan, waardoor er op 06.01.2019 een weigering van verlenging van de aanvraag volgde;

Overwegende dat betrokkene klacht indiende bij de Federale ombudsman tegen deze beslissing tot weigering, maar dat de ombudsdienst per mail op 09.04.2020 aan de Dienst Vreemdelingenzaken liet weten liet weten dat de beslissing correct was en niet te betwisten viel

Overwegende dat betrokkene bijgevolg niet meer voldoet aan de voorwaarden voor een verlenging van haar verblijf als student en dat haar verblijfskaart verstreken is sinds 31.10.2019.

(...).”

Verzoekster betwist deze motieven niet en voert slechts aan dat er wel degelijk sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheid tussen haarzelf en de “referentiepersoon” (haar broer).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt evenwel op dat de thans bestreden beslissing geen beslissing betreft die werd genomen in het kader van een procedure tot gezinshereniging als familielid van een burger van de Unie, zoals bedoeld in hoofdstuk 2 van titel II van de vreemdelingenwet (de artikelen 40 en volgende).

Verzoekster werd immers slechts toegelaten tot verblijf als student overeenkomstig de bepalingen van hoofdstuk 3 van titel II van de vreemdelingenwet, met betrekking tot studenten. Een dergelijke toelating tot verblijf geldt slechts voor korte duur en is aan voorwaarden verbonden. Verzoekster wist dan ook of diende te weten dat bij het niet voldoen van deze voorwaarden van verblijf, het verblijf niet langer verlengd zou worden. De aangevoerde grief met betrekking tot artikel 8 van het EVRM dient dan ook in dit licht beoordeeld te worden.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing wel degelijk een afweging bevat met betrekking tot artikel 8 van het EVRM. Deze afweging luidt:

“Betrokkene blijkt samen te wonen met haar Belgische broer op hetzelfde adres. Er wordt niet aangetoond dat er sprake is vaneen meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie (more than normal emotional ties) zodat een schending van een gezins- en familieleven in de zin van art.8 EVRM niet kan blijken. Betrokkene woonde voor haar komst naar België jarenlang in het thuisland gescheiden van haar broer. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.”

Verzoekster voert thans aan dat zij financieel afhankelijk is van haar broer. De Raad merkt evenwel op dat deze financiële afhankelijkheid zijn oorsprong vindt in het feit dat haar broer garant was voor de duur van de studies van verzoekster in België. Uit niets blijkt dat verzoekster reeds voor haar verblijf als student financieel afhankelijk was van haar broer en deel uitmaakte van diens gezin. De verwerende partij heeft dan ook niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat niet wordt aangetoond dat er sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie. Verzoekster woonde daarvoor in het thuisland gescheiden van haar broer en er zijn geen gegevens waaruit blijkt dat zij daar thans niet meer toe in staat zou zijn. Een schending van het gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT